

Bloedlijn

Angela Marsons bij Boekerij:

Stille schreeuw

Wreed spel

Verloren meisjes

Schijndood

Bloedlijn

Angela Marsons

Bloedlijn

Deel 5 van de *Kim Stone*-serie

Hoe vang je een moordenaar
die geen spoor achterlaat?

ISBN 978-90-225-9169-7

ISBN 978-94-023-1566-0 (e-book)

ISBN 978-90-528-6558-4 (audio)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Blood Lines*

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp en achtergrond: Henry Steadman

Omslagbeeld stoel in pakhuis: Jan Auer / EyeEm - Getty Images

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

© 2018 Angela Marsons

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Dit boek is opgedragen aan Beau David Forrest, wiens leven op tragische wijze te vroeg ten einde kwam. Als er ooit een engel onder ons was, was hij het.
Zijn geest is altijd bij ons.*

PROLOOG

Drake Hall-gevangenis – heden

Dokter Alexandra Thorne zat aan het vierkante tafeltje dat de twee bedden van elkaar scheidde. Ze had het tweedehandsmeubelstuk voor eigen gebruik opgeëist. Cassie, haar celgenoot, kon nauwelijks lezen of schrijven en had dus niets aan het zogenaamde bureau. Eén keer had het stomme mens een kledingstuk op de rechterkant ervan gelegd, maar na één blik van Alex had ze het snel naar het voeteneinde van haar bed verplaatst.

Alex schoof de wankele stoel aan; de rechterpoot was te kort. Dit verdomde goedkope meubelstuk was al even inferieur als de mensen om haar heen. Als ze nu in haar kantoor in Hagley had gezeten, hadden haar benen zich onder een mahoniehouten bureau bevonden. Dan zou haar rug door haar leren directiestoel zijn gestreeld. Haar voeten zouden rusten op een hoogpolig tapijt. En ze had haar blik over de dure schilderijen laten gaan. Het was allemaal luxe, een luxe waar ze heel hard voor had gewerkt en die ze rijkelijk had verdiend.

Maar dat alles was haar afgenomen.

Nu had ze een simpele balpen in haar handen – waar ze voor had moeten tekenen – en voor haar lag een velletje A4-papier dat eruitzag alsof het zou scheuren als ze te hard erop duwde.

Maar als ze haar blik op de witte muur voor haar richtte, kon ze zichzelf wel voorhouden dat ze zich in een hostel of goedkope hotelkamer bevond. Niet dat ze ooit op zulke plaatsen geweest was, maar dat kon ze zich nog wel verbeelden. Het aroma van goedkope parfum en lichaamsgeur dat was blijven hangen, versterkte de illusie.

Onder het tafeltje sloeg ze haar ene been over het andere. Ze had geen haast. Ze zou genieten van deze brief én het effect dat hij ongetwijfeld teweeg zou brengen.

Er waren veel mensen die ze de schuld zou kunnen geven van de wending die haar leven genomen had, maar ze nam het slechts één persoon kwalijk. En die persoon was niet lang uit haar gedachten geweest sinds ze elkaar voor het laatst hadden gezien.

Alex gruwde ervan dat niemand haar experimenten op waarde had weten te schatten. Als ze meer tijd had gehad, had ze daadwerkelijk iets kunnen bijdragen aan de geestelijke gezondheidszorg. Haar enige fout was dat ze de verkeerde testpersonen had gekozen, waardoor die haar onvermijdelijk hadden teleurgesteld.

Een klein stemmetje herinnerde haar eraan dat ze zo dom was geweest zich door haar obsessie voor een zekere inspecteur van haar doel te laten afleiden. Maar nu was het tijd dat ze opnieuw met elkaar in contact kwamen. Opwinding welde in haar op toen ze de pen op het papier zette en de twee woorden schreef die alles op z'n kop zouden zetten.

Lieve Kimmy...

Kim Stone hoorde voetstappen achter zich, maar ze draaide zich niet om. Haar pas versnelde, net als haar hartslag. Ze kon de afstand niet inschatten. Zijn stappen waren op de hare afgestemd. Ze struikelde. Hij hield stil.

Een normale voetganger zou zijn doorgelopen of had zijn pas versneld om haar te helpen, maar deze persoon deed geen van beide. Ze kwam over-eind en liep verder. De voetstappen kwamen dichterbij. Ze durfde niet om te kijken, maar liet haar blik over haar omgeving glijden. Het was 23.30 uur en er waren maar weinig mensen aanwezig in het industriegebied dat ze gebruikte als kortere weg.

Toen ze verder tussen de bedrijfsgebouwen door liep, nam het geluid van het toch al spaarzame zondagavondverkeer nog verder af. De verlichting langs de weg had ze achter zich gelaten.

Links van haar was een rij kleine opslagruimtes, niet groter dan garageboxen. Rechts was een steeg, geflankeerd door een staalverwerkingsbedrijf en een voedselverwerkingsbedrijf. De steeg kon nauwelijks meer dan anderhalve meter breed zijn, maar hij leidde wel in de richting van de openbare weg.

Daarom besloot ze hem te nemen. De voetstappen volgden haar. Ze versnelde haar pas, haar blik op de straatverlichting aan het andere einde gericht. Rennen was geen optie; op tien centimeter hoge hakken zou ze eruitzien als een dreumes die zijn eerste stapjes zette.

De voetstappen achter haar versnelden. Halverwege de steeg versnelde ze haar pas opnieuw. Haar hart bonsde in haar oren. De voetstappen

verdwenen. Een hand greep haar bij haar korte zwarte haar en duwde haar ruw tegen de muur.

‘Wat...’ Ze slikte haar woorden in toen een vuist haar mond raakte en haar onderlip scheurde. Een hand bedekte haar mond.

‘Waag het niet om te schreeuwen, trut, of ik vermoord je.’

Kim wilde haar hoofd schudden om te laten zien dat ze niets zou doen, maar ze werd te hard tegen de muur geklemd. Ruwe steen prikte in haar hoofdhuid.

Hij keek naar links en naar rechts, en toen weer naar haar. Hij glimlachte. ‘D’r is toch niemand die je kan horen.’

Kim schatte dat hij zo’n één meter 78 was, wat betekende dat hij vijf centimeter in het voordeel was. Ze probeerde hem te schoppen, maar hij duwde haar met zijn lichaam tegen de muur. Ze voelde zijn erectie door zijn broek heen tegen haar buik duwen. Ze bedwong haar misselijkheid en probeerde haar armen los te worstelen. Hij lachte alleen en duwde haar harder tegen de muur. Zijn volle gewicht duwde tegen haar bovenlichaam; haar armen en benen waren nutteloos. Een dreun tegen haar hoofd zorgde ervoor dat ze even niets meer zag. Ze schudde haar hoofd en keek hem aan. Ze wist dat hij midden twintig was. Zijn uitdrukking was zowel triomfantelijk als geamuseerd.

‘Luister, schatje, we gaan een beetje lol maken...’

‘Nee, niet doen. Alsjeblieft...’

‘O, kom op. Jullie hoeren zijn allemaal hetzelfde. Je weet dat je het wilt.’

Hij leunde naar voren en likte haar hals. Ze walgde van het gevoel van zijn tong op haar huid en begon opnieuw te worstelen. Hij lachte en deed het nog een keer, waarna hij zijn tanden in de huid onder haar oor zette.

‘Lekker hè, snolletje?’

Ze probeerde hem weg te duwen, maar zijn lichaamsgewicht hield haar precies waar ze was. Zijn rechterhand ging naar zijn gulp. ‘Schatje, je hebt geluk vanavond.’

Dat waren precies de woorden waar ze op gewacht had.

Ze wierp haar hoofd naar voren, waardoor ze hem recht op zijn neus raakte. Meteen spoot het bloed alle kanten op. Ze maakte gebruik van haar voordeel door hem een knietje in zijn ballen te geven en vervolgens bij zijn rechterpols te grijpen, die ze omdraaide tot er iets knapte. Hij brulde het uit van de pijn en zakte op de grond. Zijn gezonde hand ging van zijn kruis naar zijn neus en weer terug.

Vanuit beide uiteinden van de steeg klonken rennende voetstappen op. Bryant en Richards waren als eerste ter plaatse, gevolgd door Dawson en Barnes.

‘Bedankt, jongens,’ zei ze toen Dawson de voeten van de man boeide.

‘Alles goed, baas?’ vroeg Bryant.

Ze knikte en wendde zich tot Richards, die een kleine dokterstas bij zich had. ‘Neem daar een monster van mijn hals,’ zei ze. Gewoon voor het geval hij niet zou willen bekennen. Hij had zijn speeksel in haar nek gedeponeerd, dus nu was het van haar.

Richards maakte het zakje met het wattenstaafje open en liet het over het gebied glijden dat ze had aangewezen. Toen keek hij naar haar lip. ‘Zal ik even kijken...’

Ze draaide zich om en veegde met haar mouw het bloed weg. Vervolgens leunde ze voorover en keek de rotzak aan die in de afgelopen drie maanden zeven verkrachtingen had begaan. Op zes van de slachtoffers was geen enkel spoor aangetroffen, maar bij slachtoffer nummer zeven had hij zich niet snel genoeg teruggetrokken, waardoor ze een DNA-monster van hem hadden. Tegen hen allemaal had hij gezegd dat ze ‘geluk hadden vanavond’ en daar had ze op gewacht voor ze terugsliep.

Zijn ogen stonden vol pijn en haat. Ze glimlachte naar hem.

‘Het lijkt erop dat ik inderdaad geluk had vanavond, maat. En iemand had je toch eens moeten vertellen dat voor het zingen de kerk uitgaan geen veilige methode is.’

Dawson en Richards vermomden hun gelach als een hoestje.

De enkels van de man waren geboeid en toen ze hetzelfde wilden doen met zijn polsen, schreeuwde hij het uit.

Kim liep glimlachend weg. Haar werk hier zat erop.

De vier bureaus in het politiekantoor in Halesowen waren bezaaid met fastfoodverpakkingen. Kim was op de weg terug van de klus langs de drive-through gereden. Alleen Dawson was nog aan het eten: een of ander softijs. Zijn plastic lepel schraapte over de bodem voor hij besloot dat het echt op was.

‘Bedankt, baas,’ zei hij.

‘Heeft iedereen zijn aantekeningen bijgewerkt?’ vroeg ze. Die vraag werd beantwoord door drie knikkende hoofden. De details van de zaak stonden in hun notitieblokken.

‘Als je eindelijk uitgegeten bent, Kev, is het tijd voor het uitvegen. Ga je gang.’

‘Hé, waarom hij?’ vroeg Bryant.

‘Omdat hij als eerste bij me was in die steeg,’ zei ze terwijl ze Dawson een rol keukenpapier toewierp.

Hoewel het al na middernacht was, had Kim erop gestaan dat ze terug zouden gaan naar het bureau. Meteen naar huis gaan na een klus vol spanning zoals deze, werkte niet. Adrenaline en opwinding bleven altijd nog even hangen. Je moest letterlijk even loskomen om die te laten zakken. Dit was zuivere decompressie. De zaak was afgerond en de zeven vrouwen zouden een stuk beter slapen nu ze wisten dat hun verkrachter niet langer rondliep.

Dawson trok twee vellen van het whiteboard en begon het schoon te vegen. Dit was hun ritueel aan het einde van iedere zaak: het genieten van

het uitvegen ervan. Dat was heel bevredigend. Iedere veeg over het whiteboard was een bewijs dat er opnieuw een klootzak minder buiten rondliep. Kim genoot van die symboliek. Morgen zouden ze hun rapportages afmaken en doorgaan met het verhoor, maar vannacht konden ze genieten van het resultaat van hun werk.

Kim stond op van het lege bureau en begon de fastfoodverpakkingen te verzamelen. Bryant gaapte breed.

Haar telefoon ging. Ze zag Woody's naam op het scherm en stapte de werkkamer uit, de zacht verlichte afdeling op. 'Meneer?' zei ze toen ze de oproep beantwoord had.

'Ik wilde een update zodra de operatie was afgerond, Stone.'

'Ik wilde u net bellen,' zei ze met een vies gezicht. 'Martin Cupson is binnengebracht en...'

'Dat weet ik, Stone. Ik heb de brigadier die hem in hechtenis nam al gesproken. Ik ga niet de hele nacht op jouw telefoontje zitten wachten.'

Kim fronste. Als hij dat al wist, waarom viel hij haar nu dan lastig?

'Jack zei ook dat je gezicht er fraai uitziet.'

Kim kreunde. Die stomme Jack van de receptie ook. Ze wist wat nu ging komen en zette zich schrap.

'Ik dacht dat we hadden afgesproken dat Stacey de lokvogel zou zijn en dat jij en de anderen het arrestatieteam waren?'

'Is dat zo, meneer?' vroeg ze op onschuldige toon.

'Hou me niet voor het lapje, Stone. Je weet heel goed dat dat de afspraak was.' Hij slaakte een diepe zucht. 'Ze is niet alleen een jonge vrouw, maar ook een agent. Je moet haar haar werk laten doen.'

'Natuurlijk, meneer,' protesteerde ze. 'Het was gewoon een misverstand.' Er viel een stilte en Kim nam niet de moeite die op te vullen. Ze liep zwijgend rond door het donkere kantoor. Als hij echt dacht dat ze de drieëntwintigjarige agente een gevaarlijke, brute verkrachter zou laten lokken, dan kende hij haar niet zo goed als hij dacht.

Ze had gehoopt aan deze vermaning te ontkomen. Haar baas was met zijn jaarlijkse verlof en zou over een paar dagen met zijn kleindochter op vakantie gaan, maar blijkbaar kon hij het niet laten om de stand van zaken nog even na te gaan. Tegen de tijd dat hij terugkwam, was het allemaal vergeten en vergeven.

‘We bespreken het als ik terug ben.’ Of misschien ook niet.

‘Moet ik nog iets doen terwijl u weg bent, meneer? De kat watergeven? De planten naar buiten laten?’ bood ze vrijgevig aan.

‘Stone, jij bent wel de laatste persoon die ik ken die ik iets van mij zou willen laten voeden of water geven. Bedankt voor het aanbod, maar de huishoudster redt het wel. En vergeet niet de hoofdcommissaris dagelijks te informeren tijdens mijn afwezigheid.’

‘Ja, meneer,’ zei ze. Ze rolde met haar ogen.

‘Ik kon je met je ogen horen rollen, Stone,’ zei hij. Toen zweeg hij even. ‘Mijn afwezigheid zal jullie de kans geven om, eh... een band te vormen.’

Kim deed haar mond open om iets te zeggen, maar haar baas had al grinnikend opgehangen.

Met een zucht liep ze weer naar haar kantoor, maar toen bleef ze staan.

‘Echt, Stace, je had de baas moeten zien met die hakken. Ze...’

‘Wat, Kev?’ vroeg Kim, terwijl ze in de deuropening ging staan. Ze leunde tegen de deurpost. ‘Ga vooral verder,’ drong ze aan.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, klaar. Ik weet niet eens meer wat ik wilde zeggen.’

Bryant, die haar beter kende dan wie ook, onderdrukte een glimlach.

Kim sloeg haar armen over elkaar. ‘O? Bryant, werp Kev die schoenen eens toe.’

Bryant reikte achter zich en deed wat ze vroeg. Kim hield haar hoofd schuin. ‘Stacey is behoorlijk visueel ingesteld. Ik weet zeker dat een demonstratie haar zal helpen.’ Hij keek van haar naar de schoenen en toen weer naar haar. ‘Moet ik nou...’

‘Jij begon,’ zei Kim.

Hij liet zijn blik door de kamer glijden in de hoop dat iemand hem zou redden. Stacey trok een wenkbrauw op en Bryant leunde achterover in zijn stoel.

‘Verdomme, jongens,’ zei hij terwijl hij zijn schoenen uittrok. Zijn sokken volgden. Hij wrong zijn voeten in de hooggehakte schoenen en leunde tegen de dossierkast voor steun. ‘O, shit,’ zei hij toen hij een stap probeerde te zetten. Hij hield de dossierkast nog altijd stevig vast. Zijn houding deed Kim denken aan die van iemand die voor het eerst gaat schaatsen en de rand van de baan niet los durft te laten.

‘Je krijgt vijf pond als je hierheen komt,’ zei Bryant. Hij haalde het briefje uit zijn portefeuille.

Dawson glimlachte. ‘Daar draag ik ze een hele dag voor.’ Hij wierp een voet voor de andere en half struikelend en half vallend liep hij het kantoor door. Kim vond hem eruitzien alsof hij in een slechte zombiefilm meespeelde: armen vooruitgestoken om zijn evenwicht te houden of zijn val te breken.

Hij smakte tegen Bryants bureau en stak zijn hand uit.

‘Eerlijk is eerlijk,’ zei Bryant, en hij overhandigde hem het briefje.

Dawson keek Kim smekend aan.

‘Doe ze maar uit,’ zei ze met een glimlach.

‘Hè, ik begon hem net leuk te vinden zo,’ zei Stacey.

Dawson gaf Kim haar schoenen terug. ‘Echt, baas. Respect.’

Ze gooide ze achter het bureau. ‘Oké, jongens, tijd om...’ Haar telefoon ging. Met een frons pakte ze hem van het bureau. ‘Stone,’ zei ze kortaf. Ze luisterde naar de stem aan de andere kant van de lijn en voelde dat haar frons zich verdiepte. ‘Oké, begrepen,’ zei ze, en ze hing op.

Ze slaakte een diepe zucht. ‘Laat die laatste zin maar zitten. Tenminste, voor een van jullie. Tijd om strootjes te trekken, want de meldkamer heeft een lichaam voor ons.’

Na vierhonderd meter kon Bryant afgaan op de blauwe lampen die de nachtlucht verlichtten. Wat een prachtige aankondiging voor de gruwel die zich daaronder bevond, dacht Kim. Ze hadden geen strootjes getrokken in het kantoor. Bryant had de jeugd naar huis gestuurd en was bij haar in de wagen gestapt. Het verkeer ging langzamer rijden en Kim zag voor zich hoe een agent bij de kruising het verkeer van de plaats delict wegleidde. Voor iedere automobilist die zonder te vragen deed wat hem opgedragen werd, waren er drie die een uitleg kwamen eisen en nog eens twee keer zoveel die stopten om gewoon te kunnen kijken.

Het gebied, dat Colley Gate genoemd werd, lag aan de A458 tussen Halesowen en Stourbridge. Hoewel er 's nachts minder verkeer was, was het nooit stil op de weg. De hoofdweg bevatte meerdere vertakkingen die naar de beruchte wijk Tanhouse leidden. Kim had al vaak de oproep gekregen naar Tanhouse te gaan. In de jaren tachtig was de gemeenschap geplaagd door drugsmisbruik, inbraken, vandalisme, autoroof en geweld. Het merendeel van die misdrijven kwam voort uit de drie torenflats. Twee van de flats, Kipling House en Byron House, waren in 1999 gesloopt. De overgebleven flat, Chaucer House, was gerenoveerd. Een week nadat de renovatie was afgerond, was er een man neergestoken.

Kim herinnerde zich ook de drankwinkel die onder in een van de flats had gezeten. Het aantal misdrijven was zo hoog geweest dat de eigenaar van de winkel had geweigerd 's avonds open te gaan en in plaats daarvan zijn klanten via een luik in het raam had bediend.

Ze waren nu bij de ringweg om de wijk, waar drie patrouillewagens, twee agenten en een stel pionnen stonden. Kim opende het raam en stak haar hoofd en politiepas naar buiten. De agent tilde een pion op en gebaarde dat ze door mochten.

‘Daar gaan we weer,’ mompelde Bryant toen hij de motor van de Astra-stationwagen uitzette. Kim liep om Keats’ busje heen en nam de plaats delict voor haar in zich op. Een warme miezerregen daalde op haar neer. Het was een warme herfstdag geweest, met temperaturen tegen de twintig graden en zelfs nu nog, in de vroege ochtend, was het boven de tien.

De auto, een Opel Cascada, stond geparkeerd op een parkeerplaats voor een rij winkels aan de hoofdstraat. Van de negen bedrijfspanden waren er slechts drie niet dichtgetimmerd: een Chinees afhaalrestaurant, een postkantoor en een wasserette. Aan de overkant van de straat, ook afgezet, was een pub die godzijdank een paar uur eerder al gesloten was. Kim was blij geen livepubliek te hebben. Toen ze naar de wagen toeliep, hoorde ze een bekende stem.

‘O, jippie, mijn favoriete rechercheur. Hoe gaat het, Bryant?’

Ze griste de blauwe handschoenen uit de hand van de neerbuigende patholoog-anatoom en wierp hem een blik toe.

‘Bryant, in het hiernamaals zul je beloond worden voor je...’

‘Keats, ik wacht,’ zei ze.

‘Inspecteur, met jou is ook niks leuks te beleven.’

Dat was er nooit geweest, dacht Kim, maar ze slikte een stuk of honderd snedige opmerkingen in. De patholoog-anatoom kwam tot haar kin en woog maximaal vijfenzeventig kilo na een goede regenbui – een goede reden om haar mond te houden.

‘Het slachtoffer is een vrouw, eind veertig tot begin vijftig, goedgekleed. Er is sprake van één steekwond: aan de linkerkant, onder in de torso.’

Kim knikte en liep naar de andere kant van de auto. Een jonge man met een bril blokkeerde haar de weg. Hij deed haar aan Harry Potter denken. Ze

stapte naar links; hij volgde. Ze stapte naar rechts; hij ook. Even overwoog ze hem op te pakken en letterlijk opzij te zetten, toen ze opnieuw Keats' stem hoorde.

‘Inspecteur Stone, mag ik je voorstellen aan mijn nieuwe assistent: Jonathan Bullock.’

Ze zag de ellendige schooltijd die hij doorgemaakt moest hebben als een film voor haar ogen afspelen. De nieuweling schoof zijn bril verder op zijn neus en kneep zijn ogen toe alsof de vinger die ertegen duwde hem verraste. Hij stak een hand uit en deed zijn mond open, maar Keats was hem voor.

‘Nee, nee, Jonathan,’ zei de man snel. ‘Je kunt maar beter geen oogcontact maken of direct met haar spreken. Net als de meeste wilde dieren is ze onvoorspelbaar.’

Kim liep om hem heen naar het portier aan de passagierskant. Mensen in witte pakken dromden om het voertuig heen. Eentje veegde met een kwastje over de handgreep, een ander maakte nog een laatste paar foto's van de binnenkant van de auto. Ze stapten opzij en knikten naar haar. Het eerste dat Kim opviel, was de stank. Grote hoeveelheden vers bloed verspreidden een metaalachtige geur. Doordringend als het was, had ze dit echter liever dan de ziekelijk weeïge geur van ontbindend bloed.

Ze wendde even haar gezicht af en ademde diep in. Toen keek ze de wagen weer in en nam alles van top tot teen in zich op. De foto's van de plaats delict zouden later haar geheugensteuntje vormen, maar ze wilde zich alles nu goed inprenten. Haar zintuigen zouden op geen enkel moment in het onderzoek scherper zijn dan nu.

Het haar van de vrouw was in een klassieke tint kastanjebruin geverfd. Een grijze gloed bij de slapen toonde aan dat het tijd was geweest voor de kapper. De stijlvolle bob kwam tot net onder de kaak. Het voorhoofd was glad; er was een glimp zichtbaar van de lijntjes die zouden hebben meebevoogen als ze zich bewoog. En ze zouden zich nooit meer verdiepen, dacht Kim treurig.

Haar gezicht bevatte nog wat restjes make-up, die 's ochtends aangebracht moest zijn. Het merendeel was vervaagd of verdwenen; onder haar linkeroog was een veegje mascara te zien, misschien van een keer afwezig in het oog wrijven aan het einde van de dag tijdens de rit naar huis. Dat was zo'n moment waarop je uiterlijk er minder toe deed.

Haar ogen waren geopend, haar lippen weken iets vaneen. Een leek zou gezegd hebben dat ze er verbaasd uitzag, maar zo zagen de doden er meestal uit. Zodra het hart stopte met kloppen, verslaptten de spieren zonder nog acht te slaan op de laatste uitdrukking die ze hadden aangenomen. De onontkoombaarheid van de dood was zichtbaar in de ogen. Als ze gesloten waren geweest, had ze er vredig en zelfs sereen uitgezien. In iedere oorlel bevond zich een parel. Om haar hals droeg ze een eenvoudige gouden ketting. Een kleine, hartvormige robijn rustte op haar huid. Een poederroze kasjmieren vest was netjes onder de col van een effen wit t-shirt gestoken.

Kims blik gleed naar beneden. Toen draaide ze zich om. 'Keats, heeft iemand aan deze vrouw gezeten?'

De patholoog-anatoom kwam naast haar staan. 'Alleen ik, om de wond te lokaliseren. Zo heb ik haar gevonden.'

Kim knikte en ging verder met haar observatie. Ze duwde het vest opzij om de wond volledig te kunnen zien. Een donkerrode vlek besmeurde het wit van het t-shirt. Een enkele scheur in de stof liet zien waar het wapen het lichaam binnengedrongen was.

Kim liet het vest weer zakken en ging verder. Haar onderlichaam was in een zwarte broek van goede kwaliteit gehuld. Aan haar voeten droeg de vrouw een paar stijlvolle en tegelijkertijd functionele pumps. Op de mat aan de passagierskant stond een Burberry-handtas. Ze reikte ernaar en pakte hem. Bryant kwam naast haar staan.

Hoewel haar team niet officieel aan partnerschappen deed, werkten zij wel vaak samen. Daar was haar baas blij mee. Bryant zorgde voor

schadebeperking. Hij had manieren en sociale vaardigheden. Het werkte goed. Ze had hem niet hoeven vragen degene te vinden die het slachtoffer had ontdekt; hij had geweten dat ze dat wilde. En tijdens het gesprek met die persoon had hij de juiste hoeveelheid empathie en medeleven getoond, terwijl zij meteen op het slachtoffer was afgestapt. Gelukkig voelden de doden zich niet beledigd.

‘Een Chinese vent die zijn tent afsloot, heeft haar gevonden, baas,’ zei hij. ‘Hij heeft de wagen niet zien aankomen.’

Kim knikte. ‘Oké, zorg dat je de gegevens van zoveel mogelijk van zijn klanten van vanavond krijgt.’ Ze keek rond en nam de omgeving in zich op. ‘Zoek uit waar de eigenaars van de pub nu zijn en vraag hen hetzelfde. Iemand moest iets gezien of gehoord hebben.’ Hij draaide zich om en Kim ging verder met haar onderzoek van de handtas.

Hoewel zij er zelf geen had, leek wat haar betreft de meest voor de hand liggende inhoud erin te zitten. Ze wierp een blik op het hands-free-ding in de auto. Er zat een dure smartphone in.

Hoewel ze hem niet hoorde, voelde Kim dat er iemand naast haar was komen staan. ‘Ga je gang, Keats, wat weet je?’ zei ze.

‘Ik durf met stelligheid te beweren dat ze dood is.’

Kim trok een wenkbrauw op.

‘Wist je dat lang geleden, toen de wetenschap nog in zijn kinderschoenen stond, er heel interessante methoden waren om te zien of er sprake was van een overlijden?’

Kim wachtte af.

‘Enkele voorbeelden ervan waren het trekken aan tong en tepels, het inblazen van tabaksrook en het inbrengen van gloeiendhete staven in verschillende lichaamsopeningen.’

‘Dat is niet best als je toevallig een vaste slaper bent,’ merkte Kim op.

‘Goddank dat de stethoscoop is uitgevonden, denk ik dan,’ mompelde Keats.

‘En nu graag iets dat ik ook daadwerkelijk moet weten,’ drong Kim aan.

‘Ik schat in dat het gaat om een steekwapen van tussen de tien en vijftien centimeter lang, één steekwond. De dood volgde vrijwel ogenblikkelijk.’

Dat had Kim ook al vermoed. Er zat geen bloed op de handen van de vrouw. Ze had niet naar de wond getast.

Harry Potter kwam aanlopen en duwde zijn bril weer hoger op zijn neus. ‘Een poging tot autodiefstal, inspecteur?’

Keats schudde zijn hoofd en mompelde: ‘O, nee. Ik zei toch dat je niet...’

‘Het is niet erg, Keats. Laat die knul zijn zegje doen,’ zei ze.

Keats praatte over haar heen. ‘Loop veilig weg, Jonathan, nu het nog kan.’

Hij negeerde zijn nieuwe baas. ‘Ik zeg het alleen omdat het daarop lijkt. Ik bedoel, het is een mooie auto en...

‘En hij is er nog,’ zei ze.

Keats gromde iets en liep weg.

‘Misschien werd de overtreder gestoord?’

Ze stond op het punt hem een venijnige opmerking toe te bijten toen ze weer aan zijn moeizame slikken en achternaam werd herinnerd. Ze zweeg en knikte naar het portier aan de passagierskant, dat nog open stond. ‘Ten eerste: ik wil het woord “overtreder” nooit meer horen en ten tweede: kijk nog even goed.’

Terwijl hij dat deed, praatte Kim door. ‘Ze heeft al haar sieraden nog, zelfs die Rolex om haar pols. Haar telefoon zit er nog in en in haar handtas vond ik haar portemonnee. Zie jij nog iets anders?’ vroeg Kim.

Hij schudde zijn hoofd.

‘Ze heeft haar gordel niet om. De auto is recht geparkeerd en ze is iets naar links gekeerd. Nu?’

Zijn mond hing iets open, maar hij schudde opnieuw van nee. ‘De auto is uitgerust met een OnStar-module,’ zei ze, wijzend op het paneeltje met drie knoppen. De rechterknop was rood en er stond ‘SOS’ onder. Als erop was gedrukt, was er een alarm afgegaan bij het Opel-centrum in Luton. Dan was de politie meteen op de hoogte gesteld.

In zijn blik zag ze dat het nu tot hem doordrong.

‘Het was iemand die ze kende?’

Goed, hij had iets geleerd; nu was het tijd om haar punt duidelijk te maken. ‘Luister, als je rechercheur wilt zijn, wees er dan eentje, of richt je op het werk dat je hier komt doen. Inspecteurs zijn er niet op gesteld dat iemand ons vertelt hoe we ons werk moeten doen.’

Hij knikte, slikte en duwde tegelijkertijd zijn bril weer omhoog. Nou, hij kon wel multitasken.

Dit was een les die hij moest leren en snel ook; ze was zo aardig geweest om het hem zonder publiek uit te leggen. Een andere inspecteur zou wellicht niet zo vriendelijk zijn geweest. Die had hem vernederd tot hij het begreep. Toch bleef zijn blozende gezicht haar bij, zelfs toen hij zich al omgedraaid had. ‘O, en Jonathan...’

Hij draaide zich om.

‘Als jij je werk goed doet, helpt dat ons weer.’ Ze glimlachte. ‘Snap je?’

Hij glimlachte terug, knikte en liep weg.

Kim keek weer naar de handtas en viste er een bruinleren portemonnee met briefjes en muntgeld, een tandartskaart met een afspraak voor volgende week, een chequeboekje en een klein make-uptasje uit. Uit de portemonnee pakte ze het rijbewijs. ‘Oké, Deanna Brightman, eens zien wat we over jou te weten kunnen komen.’

Haat welde in hem op en nam zijn lichaam in zijn greep toen hij haar zag.

Ze zette haar ene been op de grond en liet de zware motor iets naar rechts leunen. Met gemak sloeg ze haar linkerbeen eroverheen. Desalniettemin leek haar lichaam vermoeid toen ze de machine onder de garagedeur door duwde.

Hij gaf er niets om dat ze moe was.

Hij was hier geweest toen ze om 21.00 uur was vertrokken en hij was er ook toen de nacht om 02.00 uur doorkruist was door het licht van die ene koplamp. En al die tijd had er slechts één vraag in zijn brein rondgezongen. Doe die helm af, droeg hij haar in stilte op. Laat me dat gezicht zien. Laat me zien wat een kille, egoïstische trut je bent.

Hoewel hij haar nooit had ontmoet, kende hij haar wel. Ze had mensen uit de klauwen van de duivel gered en nu woonde de duivel in zijn hoofd. Slechts één vraag – één vraagje maar – wilde hij stellen voor hij zijn woede op haar los zou laten. Het misbruik uit zijn jeugd had hem gevormd en het was haar schuld. Die stem in zijn hoofd was haar schuld. Zijn onvermogen om los te komen, was haar schuld. Zijn besmeurde ziel was haar schuld.

Uiteindelijk rolde de vraag over zijn lippen, al was het niet meer dan een fluistering: ‘Waarom heb je mij niet gered?’